

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 130.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n61.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:61

#

Kun det Ubetingede kan bære et Msk.

Lad et Msk. ville arbejde for det Gode, flittigt, anstrengt, men dog saaledes, som han mener det, at han skal opleve at have Glæde deraf, see Frugter deraf: ja, paa den Maade skal det ikke blive stort; thi naar han ikke vil vove længere ud, end at han i levende Live skal see Frugterne deraf, altsaa see dem hos de Samtidige, saa nødsages han til i den Grad at accommodere sig og at slaae af nu her nu der, at hans Villen af det Gode egl. bliver en Illusion.

Vel saa lad da et Msk. mere resigneret ville sætte sit Liv heelt ind – men dog saaledes, at han skal have den Tilfredsstillelse, at den næste Slægt saa bliver bedre: ja, paa den Maade lader det sig heller ikke gjøre. Thi snart vil han forstaae Tilværelsen saa dybt, at han vil see, at Verden aldrig bliver bedre, at hvis han saaledes virkelig vovede sit Liv for det Gode, saa vil næste Slægt blot docere ham, og er egl. saa blot blevet værre. Altsaa vil denne Tanke, (at hans Liv skulde gavne en Eftertid) ikke formaae at bevæge et Msk. til virkelig at sætte et Liv ind for det Gode.

Saa staaer der blot een Betragtning tilbage, men den strækker ogsaa til, den er, at et Msk. siger til sig selv: jeg har, betræffende at vove Alt, slet intet hvorfor, det der bestemmer mig er ene og alene dette Ubetingede, jeg skal det, jeg kan det ikke anderledes, hvorfor? ja, det maa Gud om.

Dette vil sige: med den Reflexions-Bevidsthed som en betydeligere Individualitet i vor Tid maa have, kan ingen teleologisk Betragtning formaae, at han virkelig vover Alt.

Vi trænge atter til det Ubetingede. I det Ubetingede gaaer al Teleologie ud.

Det er en Bagvendthed man har levet i, at jo mere »hvorfor« jo lettere skulde et Msk. formaaes til at vove Alt, nei, ethvert »hvorfor« er egl. subtraherende. Kun naar ethvert »hvorfor« gaaer ud i det Ubetingedes Nat og forstummer i det Ubetingedes Taushed, kun da kan et Msk. vove Alt; skimter han et »hvorfor«, saa svækkes han Noget, seer han 1000 »hvorfor« – pas paa, han kommer aldeles ikke til at vove det Mindste, men bliver Professor i de 1000 »hvorfor.«

#